

Mala nočna glasba

Njeno smrt sem zakrivil sam, to bo nekako držalo. Pri njenem devetem porodu me je zdravnik prijel:

"Takah poskusov nič več, prijatelj. Na uzdo se vzemite, drugače se vam bo otepalo."

"Kako pravite, gospod doktor?" sem ga skozi zobe vprašal. (Razumel sem ga do besede, a da se ta vtika v moje zasebno življenje me je zjezilo.)

"Pravim", je nadaljeval razdraženo, "da me k njej drugič ne kličite več, ker bo tako brez pomena."

Pospravil je svoje stvari v dokaj zanikrno torbo in se suho poslovil.

"Na uzdo prijatelj", je ponovil na pragu in me pomenljivo premeril.

"Teja kruha si ne bom kratil nikoli," sem siknil. Nato sem še rekel: "Vsak zase boga moli, kaj, gospod doktor? A?"

"Otepalo se vam bo", je samo odvrnil, si poveznil klobuk na glavo, se zgrbil in odšel.

Ko so se vrata za njim cvile zaprla, sem izbruhnil:

"Prostak! Ti že mi ne boš ukazoval. Ti že ne!"

Čez čas sem pogledal na vrt in dvorišče. Otroci - četica pupk in fantičev, se je lovila pri lehah fižola. Naj se. Imel sem pred njimi vsaj mir.

Popil sem kozarec medice ter se nato povzpел po lesenih stopnicah v vrhnje prostore, k ženi, ki je ležala v zgornji kamri.

Vstopil sem, ženi potegnili odejo čez rame, nato pa povprašal:

"No, kaj pa ti je rekel zdravnik? Ti je kaj rekel?"

"Da je vse dobro, kar se konča dobro, je rekel. In..."

"In kaj?"

"In naj za božjo voljo nehajva, Ivan. Naj se za božjo voljo spametujeva."

Poskočil sem, ko da bi me pičila osa. Zaklel sem:

"Ta že ne bo vodil pri nas knjigovodstva, žena. Ta že ne."

"Gospod Vsezna!" sem naprej zganjal hudiča. "Vedež! Mrcina zdravniška! Se še sponinjaš, a? Prebujno ženo imaš, mi je pravil, nisi ji kos, to je tisto, mi je razlagal. Vsa tragika in vsa komika tiči tu, se je rezgetal. "Ženo za bika, prijateljčki" je tolmačil pivcem v gostilni. "Ne za polpetelinčka." Prostak!"

"Pomiri se, Iven. Prosim te, lepo te prosim."

"Bil je pijan, ko mi je ta gnoj stresal na glavo. Nalokal se ga je kot žival pri koritu in me potem sral pred vso srednjo."

"Vedno segrevaš to stero storijo. Pozabi že enkrat, Ivan. Bilo je davno. Šalil se je, Ivan, verjemi. Neroдно se je pošalil in - sam praviš - bil je vinski."

"Molči, žena. Poznam ga. Mrcina je, samo to ti povem."

S Spustil sem se brez volje na stol in se globoko zamislil. Ko je mali - gmota cunj, mesa in koščic - zavekal v košari, sem zagrenjeno rekel: "Otroci so zlo, Karla."

"Molči, molči," me je prosila. V njenem glasu ni bilo ne ljubezni ne sovraštva; samo skrb za otroka.

"Zlo so", sem jedko vztrajal pri svojem. "Priznaj, da smo po pasje ustvarjeni. Le priznaj."

"Samo molči", je prosila. "Prosim te, Ivan, za božjo voljo, jenjaj."

Otroci so zlo, sem sam pri sebi naprej razprezal svoje misli. (Otroci, te drobckene, a dovolj zgovorne priče moje nemoči.) V posmeh so mi bili. Devet otrok, sem grenkobno tehtal vso pezo dejstve, ne da bi ženi enkrat samkrat nudil kaj več kot trohico sreče. Devet malih pošasti. Devet stenic, ki so se mi zajedle v meso in mi žrle kri.

Tudi ona mi je žrla kri. Sovražil sem jo, jo - nujno - zasovražil. Bila je stasita in mikavna, ona. Zdravnik je zadel v tarčo: preporna, prebujna zame. Kot široka reka. Mogočna, spokojna in brez dna. A jaz? Jaz! Krhelj plutovine. Trudil sem se ob njenem pasu in bokih kolikor sem le mogel, a se še vselej prehitro utrudil, prenaplo ogнемogel, ves zadihan in zanič. "Kako surovo", sem potem obupoval. "Kako prostaško. Vedno te pustim na cedilu."

"Ne bodi no tak", me je mirila. "Ne jemlji si tega tako grenko k srcu. Pa saj si prizadevaš."

Nasmehnil sem se docela tegobno: Tako je. Prizadeval sem si.

Imela je prav. Sam bog ve, da sem si prizadeval. Spozabljal sem se celo v tej svoji vnemi, se nešteto-neštetokrat spozabil. Bog ve, da si vseh teh otrok nisem želel; bog ve, da sem se jih pošteno branil, da sem se jih vedno skušal pošteno braniti. Norel sem ob ženi, ob reki, ki je nisem znal niti skaliti, kaj še ukrotiti, ki me je vedno spodnesla in me odnesla kot bilkoč. Zameril sem ji to: da je tako silna. Zameril sem ji celo to, da sem šibak.

"Otroci so zlo", sem po premolku ponovil z enako grenkobo. "Male pošasti so. Male pasje pošasti."

"Molči, Ivan; prosim te, Ivan, samo molči."

"Ivan,"

"Hm?"

"Saj se bova pazila, kajne? Kajne, da.... Zdravnik je rekel..."

"Bes ga plenti. Naj gre k vragu zdravnik. Stalno ga mečkaš po ustih."

Zastrl sem svetilko in oggrnil odejo. V poltemi je bila še bolj vzburljiva. Gladka. Široka.

"Kot ladja si. Kot bojna ladja, Karla. Ti boki!"

Bil sem omamljen kot od vročega vina.

"Čuk, grlica..."

"Prosim?"

"Me čuješ?"

"Kaj je?"

"Vnemaš me, grlica. Ves sem nor. Ti to veš, a?"

"Ivan, zdravnik..."

"Kaj pa ima tala tukajle opraviti. te vprašam? Tukaj gospo darim jaz. Jaz in nihče drug," sem poudaril.

Vzel sem jo.

"Grlica..."

"Ja, Ivan..."

Njeno meso je bilo mehko in vdiral sem vanj z lahkoto. Padal sem vanj. Se pogrezal vanj. Pozabljal sem, kdo gospodari. Prepuščal sem se toku, voda me je nosila, odnašala me je, me... odnesla.

Kot doben spomin, kot neizgovorjena misel, kot sanje, ki jih nisem utegnil docela izsanjati, je butal vame njen glas:

"Ja, Ivan, Ivan... ah, ti... ti ne veš... ti sploh ne veš, kaj delaš."

Noč je šepetala za svileno zaveso.

Mesec se je - mlečno bel - razlil čez njen odrevenili obraz.

